

Планински кжтъ. Въ дъното — скала. Изворъ до скалата. Подъ извора дълбокъ вирь. Наоколо е гора. Една пжтечка води презъ гората до извора. Отъ нея се задаватъ двама пжтника и стигатъ до извора.

Иванъ. Та хубаво нѣщо е приятелството, Стояне.

Стоянъ. То се знае, Иване.

Иванъ. Да вземемъ, напри- мѣръ, мене и тебе. Съседи сме — отъ малки си дружимъ, — за кокошка не сме се карали, една лоша дума не сме си ка- зали...

Стоянъ. Ехъ, то не е било съвсемъ безъ нищо — живи хора сме, грѣшиме, не държимъ смѣтка за езика си, ала нѣщо лошо, грозно, не се е случвало между насъ, ако не се смѣта...

Иванъ. Какво ако не се смѣта?

Стоянъ. Ее... онова презъ войната, де...

Иванъ. (Премигва гузно). Кое?

Стоянъ. Дето си ме отми- налъ, като ме ранили.

Иванъ (смутено). А-а... не е истина, не е истина — колко пжти съмъ ти разправялъ, че напротивъ — азъ ти направихъ първата превръзка и после... после хукнахъ да догоня дру- гаритѣ си въ атаката.

Стоянъ. Кой знае... азъ нищо не помня. Билъ съмъ въ несвѣсть, много кръвь била из- текла отъ мене — и помня само като отворихъ очи и се видѣхъ въ болницата, ала тѣй сж ми разправяли, че никой не те билъ видѣлъ около мене.

Иванъ (виновно). Ехъ, като не вѣрвашъ! Толкова пѣкъ...

Стоянъ. Е, нищо де, ни- що... да оставимъ това. Ако човѣкъ прави добро, за себе си го прави — тѣй знамъ азъ. Пѣкъ сега — ето че стигнахме изворчето — да починемъ малко,